

Віталія Бабущак

Під співи ракет

Рефрен

Світанок йде, приходиться ніч,
Сльозами віск стікає з свіч.
І б'є об бронзу било навсібіч.
Цей монотонний дзвонів дзвін
Біжить за нами навздогін.
Біжить крізь ніч, крізь трупи міст-руїн.
І храм стоїть самотній знов,
Знов проливають нашу кров.
Ікони плачуть знову з стін церков.
Не тиха знов українська ніч,
Летять ракети навсібіч
І ми зі смертю знову віч-на-віч.
Заснула доня на руках,
Від вибухів трясеться дах,
Але в її очах відсутній страх.
В ім'я і Сина, і Отця,
Ми віддамо наші серця,
Але стоятимем тут до кінця.
До переможного свого кінця!

Діалог

– Як ти? Про що твої думки?
– Спокійні, мамо, наче тихі води.
– Як думаєш, затягнеться все на роки?
– Ні мамо, скоро клич свободи.

– Як думаєш, вартує це життів?
– Не думаю я, мамо, точно знаю.
Мені в бою товариш шепотів:
«Хто не втрачає – не перемагає».

– Що сниться в ночі вам під спів ракет?
Чи спиться, сину, у вогкій траншеї?
– Я бачу мирне поле, рву букет
Й несу тобі додому, як трофеї.

Хто скаже

Час тече, замиваючи навіть в скелях рани,
Хто скаже, коли тебе обійму, відвідаю рідні храми?
Місто мовчить, прикрившись від смерті сірим небом,
Так, як життя тому, ти прикривав мене на ніч пледом.

Не страшно смерті, бо це для всіх лиш питання часу,
Страшно не побачити знову твого профілю і анфасу.
Мама казала: «Слухай, ми вдома завжди в безпеці!»
Нас ніхто не навчив, що робити в разі втрати фортеці.

Як жити, коли за спиною немає дому, куди вертати?
Запитати би рідненьку, але вже немає в кого питати.
В часи, де багато плачу та критично мало сміху,
Дай нам, Господи, віру, терпіння й надію на втіху!

Прощання

Останній раз – і я піду, останній раз.
Останній раз твої вуста, мої вуста.
Я не казав, як я боюся, жоден раз.
Я не казав, що ти моя – «саме та».
Останній раз – і я піду. Я піду...
Тепло обійм кладу в рюкзак, як краду.
Ти не проси поклястись, що вернусь,
Безмовно дай своє плече – пригорнусь.
Піти здавалось гаразд, all right, о'кей,
Щеміло серце в той раз, рвалось з грудей.
Піти здавалось неправильним мені,
І вовком вила душа десь в глибині.
Я так хотів зберегти твій запах, погляд і смак.
Я не сказав, як сильно люблю, прости, прости.
Я так боявся, що ти теж скажеш «так»...
Зібрав, як злодій, свій рюкзак, утік у ніч.
Я не зумів зберегти найкращу річ...
Тепер прости. Прости мене, прости...
Хто скаже, я устиг, а чи згорять мости?
Хто скаже, чи вернуть життя мені?
Чи щезну, як і сотні на війні, в ці дні?
Хто скаже, будем ми врятовані?
Чи ні? Чи ні?..

Бабуся

Послухай, я нікуди не хочу втікати...
Тут моя садиба, кури, стара корова.
Ну і що, що ночами не можу спокійно спати?
Хто, як не я, нагодує худобу, поколе на зиму дрова?
Ну і що, що стріляють? У Бога є свої плани.
Скільки того життя? Як вмирати, то у себе вдома.

Та я ж не звикла сидіти денно, дивитись в сині екрани,
Та й хто обробить город? Я ж люблю, як солодка робоча втома
Розтікається ввечері тілом, покриває свідомість снами.
Подивись, час ломити курудзи, копати пора бараболю...
Ой, як рясно вродила, здорова, як банка сметани.
Скільки ж це поле бачило, скільки ввібрало болю?
Воювали тут Другу, а було ще й до неї. Бачиш каштани?
Там йшла лінія фронту, тепер то город Оксани...
Розумієш, чому ця земля є наша віками?
Як її я залишу? Тут предки мої вмирили!
Від залишків гільз, каміння перебрала її руками.
Пресиш, щоб я пішла? Щоб чужі на ній танцювали?
Я не буду втікати. Така вже наша натура.
Позриваю груші, складу тут в кутку зимувати.
Кажеш, холодно буде? Глянь, онде бараняча шкура,
То твій вуйко з Карпат привіз. Буду її одягати.
А як ляжуть морози, затоплю пічку дровами,
Ти за мене не бійся, собі я раду дам.
Сам дивись, не простинь поміж тими ровами.
А я? Я їм й крихти свого не віддам!

Скляне серце

Лиш дим цигарки упився в шкіру, наче звір.
Давай відверто, любов затерлась, аж до дір.
Дорослі люди не грають в ігри, а живуть.
Дорослі люди лишаять шрами і ревуть.
Ніхто не скаже: життя ламає нас, як хмиз.
Ніхто не скаже, як гірко падати униз.
Дорослі люди живуть не в казці, а в кіно.
Дорослі люди летять не вверх, а падають на дно.
На шкірі попіл цигарки більше не пече,
Дарма тікати: від себе, друже, не втечеш.
Я пам'ятаю цукрові мрії по тій весні,

Кожніське слово, котре сказав тоді мені.
Коли все добре кудись зникає, наче дим,
На моїм серці видніються рубці від слів.
Дорослі люди не грають в ігри, а живуть,
Дорослі люди лишають шрами і ревуть.
Ніхто не скаже, що вмисно робимось сліпі.
Ніхто не скаже, як часто брешемо собі.
Ніхто не скаже, що забагато в світі зла,
Ніхто не скаже, що серце зроблене зі скла.

Ламаючи сентимент

Водиш по білим папері, дереш його олівцем,
Й слова-татування впиваються в тіло свинцем.
Тими ж губами, що лиш недавно цілували руки й лице,
Тими ж губами кладеш між нами фінальний акцент.
Синдром мізантропа зліпив з тебе ресентимент,
Поневолі сумнівам піддаю кожен твій аргумент.
Будую нову систему цінностей, ламаючи твій сентимент.
І щораз здається – сьогодні серце точно розіб'ється вщент.
Як слід за слимаком, тягнеться довгий день. Так само ніч.
Ти не лежатимеш поруч. Знову буду з собою я віч-на-віч.
Переоцінка фактів нікому ще не знімала тягар із пліч,
А ти чув, що найгірша тортура – людина, закрита в кімнаті без свіч...
Без людей – людина з'їсть себе, як уроборос свій власний хвіст.
Коли нас розділяє ріка – останнє, чого жадаємо, то будувати міст.
Скажеш, навіщо? Ми надто різні, чужі – поведься як реаліст.
Нас понад вісім мільярдів. Тримати іншого – де в тому зміст?
Але якщо це так, то чому так пекельно в мене болить?
Якщо не варто своє берегти, рятувати і боронить?
Чому про такого «іншого», «чужого» я думаю кожна мить?
Іронія в тім, що любов прозора, її не побачити, не зловить.
Вона як Бог – в неї треба вірити. Все. Вона не протягне руку,
Не поставить тобі на плече.
Ніколи не видасть звуку.

Любов лиш у грудях пече – це її реакція на розлуку.
Любов – божевілля, сплеск гормонів, ось і все!
Маячня. Знаю, сама не вірю в цю дивну штуку...
«Набір хімічних реакцій» – якщо спитаєш науку.
Епідемія, що косить ще гірше чуми,
Нестримно множиться поміж грудьми...
А що, як оця недуга і є справжні ми?
Що, як любов робить нас людьми?

Переродження

Коли один і снаги уже нема,
Коли здається, що все пропало,
Коли навколо непрохідна тьма –
Будь, як насіння, що в щілину впало.

Коли тебе топтатимуть ногами,
Коли давитимуть, вбиватимуть надію,
Коли трошитимуть недобрими словами,
Будь, як олива, – перероджуйся в олію.

Коли ти в темряві, і тисне звідусюди,
Довірся силі, що живе в тобі,
Бо, як й вино, олія й справжні люди
Народжуються тільки в боротьбі.

